

ringen i Stand til at forblive paa ſin Poſt og med tilbørlig Autoritet at føre ſit Reformprogram igennem. Vi nægte ikke, at dette Henſyn for os har ſtaaet ſom det overvejende, og af følgende Grund: Denne Regering tilhører et Parti, ſom i meget har modſatte Anſkuelser af vore, og det er langt fra, at vi i et og alt have kunnet billige Regeringens Holdning og Standpunkt paa de forſtellige Stadier. Men det ſkal ikke glemmes, at denne Regering betegner et ſtort og væſentligt Fremſkridt i vor indre politiffe Udvikling. Udgaaet ſom den er af den politiffe Overenſkomst af 1894, hvis Maal var at ſtabe Fred i Landet og genoprette fredelige Tilſtande, har Regeringen forſtaaet den Opgave, ſom var den ſat, og har loyalt forſøgt at gennemføre den. For det forſte har den — ſom det ogſaa er fremført af den ærede Ordſfører — villet være og virkelig været en grundlovſtro Regering. Vi kende jo alle den Erklæring, ſom af Regeringens Chef er afgiven her i Tinget, og dens Indhold er jo kortelig dette, at der, hvor Grænſerne for det fra alle Sider anerkendt forfatningsmæssige Statsliv gaar, der gaa ogſaa Grænſerne for denne Regerings Virkſomhed. Desuden har Regeringen fremſat og for ſtørſte Delen her i Tinget gennemført en Række af Reformlove, ſom tage Sigte paa ſtore og betydningsfulde Opgaver, og ſom — det er man i alt Fald her i Tinget enig med Regeringen om — i det væſentlige løſe dem paa en heldig Maade. Dette har ogſaa fundet Anerkendelse i vide Kredſe her i Landet, og da ikke mindſt i den Stand, ſom vel nok tør ſiges at lide haardeſt under Nutidens økonomiffe Tryk, nemlig Landboſtanden — denne Betegnelse taget i viddeſte Forſtaaelse. Ogſaa i andre Samfundsklaſſer have Regeringens Beſtræbelſer jo fundet Anerkendelse.

Man har imidlertid bebrejdet Regeringen, at den ved ſit Reformprogram ikke har taget tilbørligt Henſyn til, hvorledes dens Forſlag vilde virke med Henſyn til dens eget Partis og multig andre Partiers Interesſer. Det forekommer nu mig, at haade under den Kriſe, hvis Afſlutning vi nu ſynes at ſtaa nær, og ofte ellers har det ved mere end en Lejlighed ſet ud, ſom om der lagdes en ganſke ſærlig Vægt paa Partiernes Velbefindende og Trivſel, ſaa at meget andet, der ſikkert for Befolkningen i Almindelighed ſtaaer ſom langt væſentligere, maatte underordnes dette Henſyn. Jeg tror dog ikke, at denne Anke, ſom fra viſe Sider er rejſt mod Regeringens Optræden, i den almindelige Bevidſthed vil blive tillagt ſærlig Vægt. Tværtimod tror

jeg, at det — i Fremtiden i alt Fald — vil blive regnet ſom en af denne Regerings væſentligſte Udkomſter til Fortjenefte, at den har ſat et med Landets Belfærd for Dje planlagt ſocialt og politiffiſt Program over Henſynet til ſaa vel ſit eget ſom andre Partiers Velbefindende. Ud fra denne Betragtning, er det klart, at det Parti, hvortil jeg hører, med nogen Beſtyrning maatte ſe, at det ikke lykkedes, inden Finansloven forlod Folketinget, at naa til Enighed med Regeringen om dens Indhold. Det er klart, at Regeringen under den vanſkelige Opgave, der var det ſtillet under Arbejdet for dets Reformloves Gennemførelſe i Landſtinget, vilde have vundet en overordentlig Styrke, om den havde kunnet møde med fuld Tilſlutning fra Folketingets Side til Finansloven. Smid- lertid tiltraadte jo ogſaa det Parti, hvortil jeg hører, Finansloven, ſom den gif her fra Tinget, idet vi anſaa ſelve dens Indhold for i det væſentlige ſyldeſtgørende. Ligeledes have vi ikke kunnet glæde os over, at der hengik ſaa lang Tid, inden det lykkedes at opnaa Enighed med Regeringen om Finansloven. Ganſke naturligt maatte vi betragte det ſom vor Opgave at ſtræbe hen til en ſaadan Enighed, og det, vi da navnlig have gjort i den Retning, har været, foruden ved enhver Lejlighed, hvor det var Brug derfor, at tilbyde vor mæglende Hjælp, at ſkaffe den fornødne Tid til Overvejelse. Den midlertidige Finanslov gav jo Tid til Overvejelse, og hver Gang det fruede med, at Forhandlingerne ſkulde afbrydes, har det været vor Opgave enten at ſlutte os til dem, der ønskede Forhandlingerne fortsatte eller ſelv at ſtille Forſlag om Fortſættelse, ſaa længe der endnu var Haab om at naa til et Reſultat. Landſtingets Repræſentanter ſagde under den forſte Del af denne Forhandling, ja lige indtil det ſidſte Stadium, beſtændig: Det er mellem Folketinget og Regeringen, at Konfliktten ſtaaer, og vi overlade det derfor til Folketinget at blive enigt med Regeringen. Ganſke viſt tilføjedes det, at man fra Landſtingets Side forbeholdt ſig ſin Stilling til den opnaaede Overenſkomst, men man kunde fra Folketingets Side ikke nære nogen begrundet Tvivl om, at naar man kom over det, ſom ogſaa fra Landſtingets Repræſentanters Side blev betegnet ſom de væſentlige og afgørende Konfliktspunkter — „over Hærgen“, ſom det en Gang blev ſagt —, vilde man dermed ogſaa være naaet til en Løsning. Endelig lykkedes det da at opnaa en Overenſkomst mellem Folketingets Flertal og Regeringen, en Overenſkomst, ſom efter min Mening begge Parter have Være af, idet den paa en loyal og heldig